

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF DANSKEREN IV

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 298.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig09val-shoot-idm139760341685360/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Dansker en IV

ugrandede, vilde for Øieblikket omtrent virke eens, men maatte ogsaa i mange Henseender føles en vis Tomhed, som intet Folk har Lyst og som det Norske Folk hverken havde Lyst eller Grund til at tilskrive sig selv, men som Det dog ikke uden Aarsag frygtede for, vilde af de Fremmede blive lagt dem til Last, og selv hos de nordiske Grander betragtes og omtales meget tvetydigt. Heraf reiste sig Norges bekendte Frygt for borgerlig at sammensmeltes med Sverrig og for aandelig at sammenregnes med Danmark, en Frygt, der vist nok var meget overdreven, men var dog efter Omstændighederne uundgaaelig, og var kun overdreven, fordi der hvilede Skatte i Norges Skjød, som, naar de kom for Dagen, maatte baade sikkre Norges Selvstændighed i alle Maader og gjøre det rigt nok til kongelig at vexle Venne-Gaver med begge Grande-Rigerne.

Men skjøndt jeg nok tør sige, at Hoved-Grunden til min Deltagelse i Norges-Reisen, især i Pindse-Tiden, var mit Ønske og Haab om den inderligste Forbindelse, det venligste Sankvem og det gjædeligste Fællesskab i Norden, der nogensinde har fundet Sted mellem nærpaarørende, men ædle, klække, frihaarene Folke-Stammer; saa vilde det dog være ligesaa uærligt som urimeligt, om jeg vilde sige, at N. F. S. Grundtvigs Personlighed var mig ved denne Leilighed og paa hele denne Reise aldeles ligegyldig, eller at jeg skrev al den vidunderlig store Opmærksomhed og venlige Modtagelse, som han alievelgne fandt, uden mindste Afdrag paa det ny Fostbroderskabs Regning. Nei, dels er nu ingen af os saa reen og fulkommen, at han rigtig vil det, og dels har virkelig N. F. S. Grundtvig, som fyrretive Aars Præst i den for Norge og Danmark fælles Kirke, som en af de faa danske Forfattere, der har beholdt en god Deel norske Læsere, som en graahaaret Skjald, der sang for Vuggerne mens de endnu gik i Tvilling-Takten, og som Ledd af en ungdommelig norsk Vennekjæde, der ikke brast, før den, som Drypner, havde forplantet sig, et ganske eget Forhold til Norge, hvorfor han ogsaa personlig var indbudt af det Norske Studenters-Samfund, og maatte derfor, hvad han sagtens alt for gierne vilde, under hele Reisen ei blot huske paa og tale om det Fælles, men dermed, saa godt det vilde gaae, forbinde det Særegne, saaledes, som vi maae unde og ønske alle Nordens Indbyggere, de Smaa med de Store, venlig at forbinde det Fælles med det Særegne, saa det Hele kan blomstre, og de alle, hver især, kan drage Nytte deraf og glæde sig derved.

Allerede paa Fjorden overraskedes jeg høist behagelig af